

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. G. M. T. H.**, narozený „X“,
státní příslušnost Ethiopia,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2018, č. j. KRPU-234075-24/ČJ-2018-040022-ZZ-DB,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění, které bylo soudu ustanoveným právním zástupcem doručeno dne 27. 12. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2018, č. j. KRPU-234075-24/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinkské nařízení“) a dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 30. 11. 2018 v 10:30 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná nesprávně posoudila existenci vážného nebezpečí útěku. Žalobce připomněl argumentaci žalované, kterou označil za účelovou, neboť opomíjela skutková zjištění svědčící v jeho prospěch. Žalobce připustil, že některé důvody uvedené v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců naplnil, nicméně se nedomníval, že žalovaná proto nebyla povinna individuálně posoudit naplnění existence vážného nebezpečí útěku. Poukázal na to, že posouzení každého jednotlivého případu musí být přezkoumatelné a zároveň podřaditelné pod některou skutkovou podstatu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Trval na tom, že žalovaná této povinnosti nedostála. Žalobce zopakoval, že do České republiky přicestoval s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu, čímž vyjádřil snahu o vyřešení bytové situace. Podle žalobce tak nedávala argumentace žalované smysl, neboť tak nemohlo existovat nebezpečí útěku a nekontrolovaného pohybu po území členských států Evropské unie. Podotkl, že přinejmenším z jeho jednání na území České republiky nemohlo být dovozeno, že by se hodlal skrývat či měl v úmyslu území České republiky opustit, neboť v autobusu, který směřoval do Německa a v němž byl zadržen, se ocitl omylem. Chtěl jet do Prahy.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení. Žalovaná poukázala na úřední záznam o zajištění cizince ze dne 30. 11. 2018, podle kterého žalobce předložil hlídce doklad totožnosti na jméno T. A., narozené „X“, státní příslušnost Eritrea, k čemuž doplnil, že cestoval z Bonnu do Berlína. Jízdenku však nepředložil, ani se u něho nenašla. Připomněla, že z podání vysvětlení žalobce za přítomnosti tlumočníka, při němž sdělil svou pravou totožnost, bylo zřejmé, že žalobce opakovaně podává v různých státech Evropské unie žádosti o mezinárodní ochranu pod různými identitami, nevyčkává v daném státě na posouzení podané žádosti, nelegálně pomocí převaděčů cestuje po Evropě, čímž neplní povinnosti žadatele o azyl. Žalovaná trvala na tom, že důvěryhodnost žalobce byla tímto jednáním značně oslabena, a jeho tvrzení o absenci individuálního posouzení předmětného případu bylo účelové. Rovněž poukázala na skutečnost, že žalobce v České republice žádost o mezinárodní ochranu nepodal, a jeho tvrzení o dvoudenním pobytu v Ústí nad Labem bylo nepravděpodobné, neboť u něj byla dne 29. 11. 2018 nalezena účtenka z obchodu LIDL v Norimberku. Závěrem žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

Správní spis

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
5. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 30. 11. 2018 bylo zjištěno, že hlídka Oddělení dokladů a specializovaných činností Ústí nad Labem kontrolovala dne 30. 11. 2018 v 10:20 hodin na dálnici D8, Exit 87, ve směru do Německa, mezinárodní linkový autobus FLIX BUS, r. z.: „X“, z Prahy do Berlína. Žalobce byl vyzván k prokázání Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

totožnosti, přičemž předložil doklad státního příslušníka Eritrei. Nepředložil žádný doklad, který by ho opravňoval k pobytu na území České republiky, a tak vzniklo podezření, že osoba zde pobývá neoprávněně. V mobilním telefonu byl nalezen ofocený německy vyplněný formulář, ke kterému žalobce uvedl, že obsahuje jeho osobní údaje. Dále uvedl, že cestoval z Bonnu do Berlína, ale jízdenka se u něho nenašla.

6. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 1. 12. 2018 vyplývá pravá totožnost žalobce, tedy A. G. M. T. H., narozený „X“, státní příslušník Etiopie. Před pěti lety odcestoval z rodné země za pomoci převaděčů do Súdánu a pak autem do Libye a lodí do Itálie. Za celou cestu zaplatil 8 000 USD. Z Itálie utekl rovnou do Švýcarska, kde pobýval tři roky. Požádal zde o azyl jako Eritrejec, neboť převaděči mu poradili, že tak bude mít větší šanci azyl získat. Jako Eritrejeci mu azyl nebyl udělen, tak předložil své pravé doklady a utekl do Švédska, kde v červnu roku 2015 požádal o azyl. Ve Švédsku pobyl 4 měsíce a utekl do Německa, kde v říjnu 2015 požádal o azyl jako Eritrejec. V srpnu 2016 utekl opět do Švédska, kde požádal o azyl a předložil své pravé doklady totožnosti. V květnu 2017 utekl do Velké Británie, kde požádal o azyl jako Eritrejec, ale byl deportován do Švýcarska. Ze Švýcarska utekl do Německa, kde byl na hranicích v červenci 2018 zadržen a umístěn do německého azylového tábora, odkud opět utekl. Převaděči mu poradili, ať jede do České republiky a požádá o azyl. Omylem však nastoupil do autobusu, který směřoval do Holandska. Z hranice byl vrácen zpět do Německa. Za pomoci převaděčů se dostal autem do Belgie, kde jako Etiopan požádal o azyl a pobýval zde 5 měsíců. Z Bruselu se dostal autem pomocí převaděčů do Ústí nad Labem v České republice, kde pobýval dva dny. Pak chtěl pokračovat autobusem do Prahy, ale spletl si autobus a na hranicích s Německem byl zadržen. V České republice chtěl požádat o azyl. Veškeré své doklady má ve Švýcarsku a Švédsku. Vše bylo řízeno převaděči, a proto nevyčkal do rozhodnutí příslušných orgánů ohledně podaných žádostí. Peníze mu posílají známí, kteří žijí v Evropě. Převaděče vždy hledal v Bruselu. Na Českou republiku ani na Evropskou unii nemá žádné rodinné či majetkové vazby. V návratu do Etiopie mu brání skutečnost, že byl voják, který v roce 2005 při volbách odmítl na rozkaz střílet do lidí. Hrozí mu krevní msta od rodin, proti kterým zasahoval, a stíhání ze strany vládních úředníků pro dezerci. Žalobce uvedl, že žádným vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor nedisponuje. Rovněž sdělil, že nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování, nikoho zde nezná a má u sebe necelých 50 Euro.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

9. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
10. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
11. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
12. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
13. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
15. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, dostupný na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, dostupné na www.nssoud.cz).

16. Žalované žalobce vytýká, že se dostatečně nezabývala vážným nebezpečím útěku dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Soud konstatuje, že na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí jsou v uvedeném směru dostatečně vyjádřeny úvahy žalované, která poukázala na to, že z jednání žalobce je zřejmé, že nehodlá vycestovat z území schengenských států ani členských států Evropské unie, neboť odcestoval ze všech států, kde požádal o mezinárodní ochranu, naposledy i z Německa, kde dne 20. 7. 2018 požádal o azyl a byl umístěn do záchytného zařízení, kde se však nezdržoval, a proto je u něj dáno vážné nebezpečí útěku. Navíc nelze přehlédnout, že žalobce pobýval na území Evropské unie a Švýcarska nelegálně, čehož si byl podle své vlastní výpovědi vědom, a opakovaně používá různé identity. K uložení mírnějších opatření (zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců) žalovaná poukázala na to, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, finanční prostředky a nemá cestovní doklad ani povolení k pobytu, a tak se nemůže ani na území České republiky zdržovat a mírnější opatření u něj nepřicházejí v úvahu. Na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala i tím, zda nedochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení Švýcarska, Německa, Švédska i Velké Británie a vyhodnotila, že tomu tak není. Soud tak uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí jako plně srozumitelné a přezkoumatelné, takže bylo možno přejít k meritornímu posouzení věci.
17. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (oba dostupné na www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.
18. Nejvyšší správní soud rovněž v minulosti vyslovil, že pokud měl cizinec setrvat na území státu do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tuto povinnost porušil a vydal se do jiného státu, aby zde podal novou žádost, lze rozumně očekávat, že opětovně nevyčká svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Zvláště, když již v minulosti prokázal, že neváhá vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž hranice nelegálně překračuje (např. rozsudek ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48, či rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 Azs 126/2016-25, oba dostupné na www.nssoud.cz).
19. Jak vyplývá ze shora uvedené rekapitulace případu žalobce, včetně tvrzení samotného žalobce, tento na základě rad převaděčů cíleně migruje po různých státech Evropy, kde podává žádosti o azyl, a to pod různými identitami a opakovaně. Žalobce pouze jednou, a to poprvé, vyčkal na ukončení azylového řízení, častěji však po několika měsících od podání žádosti daný stát opustil. Z úředního záznamu o podání vysvětlení vyplývá, že žalobce negativní výsledek žádosti nehodlá respektovat a nemíní opustit území Evropské unie, ani Švýcarska, ale naopak jeho cílem je v Evropě získat azyl. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje žádnými finančními prostředky ani vazbami na Českou republiku, není pochyb o tom, že by se po svém propuštění snažil okamžitě pokračovat ve své cestě po evropských státech. Žalobce naplňuje hned několik samostatných podmínek pro závěr, že je u něj dána existence vážného nebezpečí útěku, neboť nejen že na území České republiky pobývá neoprávněně, ale vyjádřil úmysl neopustit území Evropské unie, což potvrdil i svým jednáním, dále žalobce nemá oprávnění samostatně cestovat, neboť nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

platný cestovní pas ani vízum a pravé doklady má uloženy ve Švýcarsku a Švédsku, na území České republiky nemá žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat. Za této situace není prostor ani pro uložení mírnějších opatření (včetně zvláštních opatření za účelem vycestování) než je zajištění.

20. Žalovaná se zabývala i reálnou možností předání žalobce do Švýcarska, Německa, Švédska i Velké Británie (str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí), ani žalobce sám proti předání do Švýcarska, Německa, Švédska i Velké Británie ničeho nenamítal. V případě žalobce nic nenasvědčuje nemožnosti realizace předání do Švýcarska, Německa, Švédska i Velké Británie. V daném případě je žalovaná povinna zohlednit překážky zjevné prima facie, neboť v řízení o zajištění, ve kterém je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení není na rozsáhlé dokazování prostor (srov. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Soud tedy shledává odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k možným překážkám i ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení dostatečným a správným.
21. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
22. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2018, č. j. 75 A 30/2018-20. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT a doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč – § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. ledna 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)